

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

ULRIKSDALS SLOTT. — FOTO. G. HEURLIN, STOCKHOLM.

19:DE ÅRG.

DEN 29 SEPTEMBER 1918

N:o 52

Foto Hansqvist, Stockholm.

Klisché: Bengt Sjöbergparra.

Karlmaning

Karl Johan Warburg var född i Göteborg den 23 nov. 1852. Vid aderton års ålder vardt han student i Upsala, där han 1873 aflade filos. kandidatexamen och 1876 licentiatexamen samt utnämndes till docent i litteraturhistoria. Följande år promoverades han till filos. doktor. På hösten inträdde han i redaktionen af Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, som han sedan dess kom att tillhöra hela sitt lif och till hvilken han lämnat ett oerhördt stort antal bidrag, dels större och mindre essayer och uppsatser, dels kritiker af litteratur, teater och konst samt äfven politiska och kommunala artiklar. 1878—90 var han dessutom bibliotekarie vid Göteborgs museum, höll 1881—91 föreläsningar i litteraturhistoria och utnämndes 1890 till professor vid den nybildade högskolan. 1900 flyttade han till Stockholm som chef för Svenska akademiens af honom upprättade Nobelbibliotek, kallades 1909 till Oscar Levertins efterträdare som professor i litteraturhistoria vid Stockholms högskola. Vid inträdd pensionsålder nedlade han i följd denna befattning, men skötte fortfarande tjänsten, då efterträdare ej ännu blifvit utsedd.

Denna rad af kräfvande ämbeten och tjänster, hvilka alla han egnade ett hängifvet och intresserad arbete, rymmer emellertid ingalunda alla de uppdrag, som anförtroddes honom och till hvilka han fann möjlighet att lämna tid och krafter. 1905—11 var han ledamot af riksdagens andra kammare, 1904—14 och från 1917 ledamot af Stockholms stadsfullmäktige, under många år var han ordförande i Sveriges författarförening och allt sedan dess stiftelse styrelseordförande i Svenska vitterhetssamfundet; ledamot i Göteborgs musei inköpsnämnd m. m. — det är rent af otroligt hvad han allt hann med. Ty han tog ingen uppgift som en dekoration eller sinekur; han arbetade tyst och nitiskt, hulpen öfver ansträngningarnas tyngd genom ett aldrig svikande, alltid lifvande och bärande intresse för tusenfaldt skilda företag och syften.

På samma gång han sålunda var en outtröttlig och road förvaltare af dessa tjänster och förtroendeposter, utförde han ett kvantitativt enastående och kvalitativt mycket värdefullt författarskap. Till mängden voro naturligtvis hans tidningsbidrag de öfvervägande. Dagens barn och samtliga naturligtvis framför allt präglade af hans intresse för det faktiska, hans journalistiska ifver att kunna meddela nyheter, vittnade om en mångsidighet i kunskaper och en skicklighet i yrkets, som hade få sina likar. Men äfven ett stort antal uppsatser af mera vetenskaplig halt rymmes bland hans tidningsbidrag, och bland hans oräkneliga kritiker finnas många, som icke bara vittna om hans stora insikter och klokhet, utan också ha haft betydelse för vår litterära historia under de senaste årtiondena. Realismen, 1880-talet, hade i honom en varm, men icke ensidig förfäktare, och hans sympatier, hans varma kärlek till vitterhet och konst torde ha gjort det största gagn för att vägleda allmänhetens uppskattning till nya verk af värde.

För eftervärlden viktigast af Warburgs arbeten äro emellertid gifvetsvis de vetenskapliga. Utom några konsthistoriska och den förträffliga politiskt historiska

lefnadstekningen öfver Johan Gabriel Richert (1905) utgöras de af litteraturhistoriska, och det är i denna alstring, egnad 1700- och 1800-talets litterära personligheter och arbeten, som han rest sitt lifs varaktigaste monument. Knappast finns det någon del af detta vidsträckt område, som han icke riktat med nya rön; många partier gaf han en helt och hållet grundläggande behandling. Det nyröjningsarbete, som är fäst vid hans namn, är icke bara oerhördt omfattande utan också ur åtskilliga synpunkter definitivt. Som ingen annan förstod han att uppsåra och tillgodogöra sig materiel; i den form af på en gång lefnadstekning och litteraturkritik, som han hälst nyttjade, fann han medlet att framställa person och författarskap historiskt upplysande och fylligt. Ett flertal stora monografier: Olof Dalin (1884, belönad med Svenska akademiens stora pris), Anna Maria Lenngren (1887, omarbetad 1917), Lidner (1889), Karl August Ehrensvärd (1893), Viktor Rydberg (1900) och Carl Snoilsky (1905), ha gett vår litteraturhistoria några af dess förnämsta gestalter i rik belysning; ett oakt smärre uppsatser ha klargjort många dunkla punkter och besvarat spörsmål af vikt. Storverket var likväl det senare partiet af illustrerad svensk litteraturhistoria, som i sin andra upplaga är ett högeligen berömligt arbete; upplysande, rikt gifvande, intresserande, oväldigt. Han behärskade som ingen annan det väldiga stoffets alla enskildheter och mäktade skapa en lätt tillgänglig och i sin art ensamstående sammanfattning af forskningens senaste resultat — till mycket stor del byggda på hans egna undersökningar. Lägghärtill, att han gett den allmännast nyttjade skolboken i svensk litteraturhistoria — hans inflytande på den allmänna nppfattningen af vår vitterhet kan betecknas som ytterst afgörande. — Kort före sin bortgång fullbordade han en kortare framställning af 1800-talets svenska litteratur. Däremot hann han endast påbörja lefnadstekningen af S. A. Hedlund.

Vår forskning och vår tidningsvärld ha genom Karl Warburgs död gjort en svärersättlig förlust. Men också hans personlighet kommer att bli lifligt saknad. Det var något okonventionellt, friskt och godhjärtat öfver honom. Det var hans glädje, ja lifsbehöf, att utträtta någonting, han ville alltid vara med, han var aldrig ljum, aldrig likgiltig, utan alltid eld och lif. Han skonade sig icke, det föreföll som om han ägde outtömliga krafter liksom allsidiga intressen. Hans originella, mycket förströdda yttre uppträdande, den liffulla, språngvisa konversationen, med sina komiska poänger och kvickheter, full af kostlig humor, välvilja och ifver, allt gjorde honom till en lika uppmärksamman som omtyckt man. Han var uppriskande och blygsam, godmodig och obläserad. Hans plötsliga död gjorde slut på lif af nyttig verksamhet och hjärtlig godhet; han skulle varit till gagn och glädje länge ännu, äfven fast de sista åren tårt på hans styrka och tidtals gjort honom bekymrad och nedstämd. Det är vemodigt, att denna ungdomliga verksamhetslust och detta lifliga sinne tagits ifrån oss.

Ruben G:son Berg.

Sveriges konungahus har fått djup sorg. Fredagen den 20 september ingick nämligen meddelandet att prins Erik, hertig af Västmanland, klockan 1/2 5 på morgonen samma dag lugnt och fridfullt insomnat å Drottningholms slott. Prinsen hade sedan ett par dagar lidit af influensa som slutligen komplicerats med högersidig lunginflammation och ingifvit allvarliga farhågor. Sjukdomen fick ett synnerligen hastigt förlopp, och enligt läkarnas bulletin befriades den unge fursten i närvaro af drottningen och hertigen af Södermanland stilla och smärtfritt från de jordiska banden.

Prins Erik Gustaf Ludvig Albert var tredje sonen till Sveriges nuvarande konungapar. Född den 20 april 1889 har hans utveckling ej sammanfallit med öfriga med-

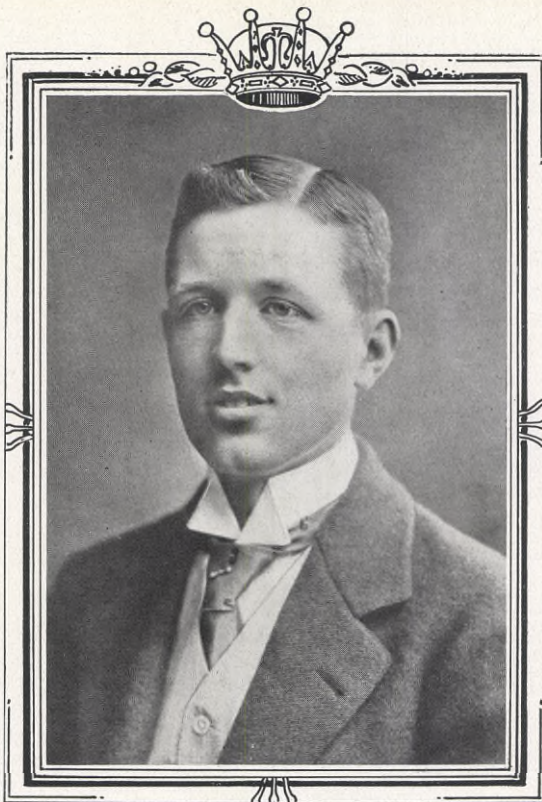

Foto. Florman, Stockholm.

Kista: Högst Sjötergarrn.

ERIK
SVERIGES ARRFURSTE — HERTIG AF VÄSTMANLAND.
F. 1889. † 20 sept.

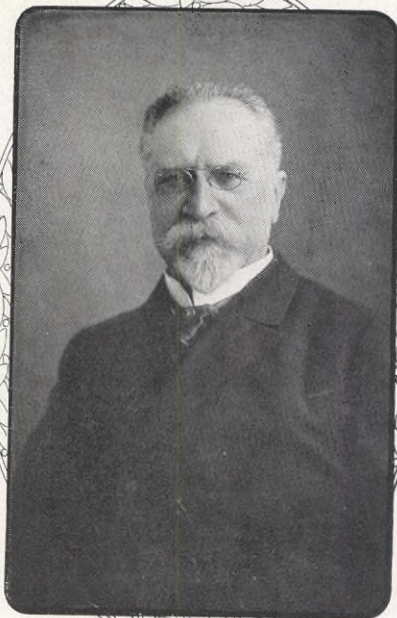
lemmars af vårt konungahus i det han på grund af sjuklighet befriats från alla en svensk furste annars tillkommande militära och representativa förpliktelser. I stillhet och tillbakadragenhet men innerligt afhållen af alla med hvilka han kom i närmare beröring har den unge hertigen på sina landtegendomar ägnat sig åt sina älsklingsförströelser blommor och musik.

Konungen, som efter det norska konungabesöket befann sig på Skabersjö, där han haft för afsikt att före stundande nästa trekonungamöte i Köpenhamn aflägga en del besök, afreste jämte kronprinsen vid de oroande underrättelserna om prins Erik omedelbart den 19 sept. med nattåget till Stockholm. Sålunda hann konungen icke i tid till afsked från den af H. M:t liksom af drottningen så högt älskade yngste sonen.

Före talmannen i Andra kammaren, f. konsuln *Axel Swartling* afled efter en längre tids sjuklighet den 15 september i Norrköping.

Med konsul Swartling har bortgått en af vårt lands i vida kretsar mest kända och representativa personligheter. Född i Norrköping den 18 mars 1840 ägnade han sig efter en tioårig lärotid inom affärsvärlden åt bankverksamheten och tjänstgjorde som kamrerare först en femårsperiod vid Enskilda industribanken i Norrköping och sedermera under lika lång tid vid Norrköpings enskilda bank, hvars ordförande han blef 1898. År 1875 erhöi han äfven befattningen som disponent vid det betydande industriella företaget Drags aktiebolag i Norrköping, hvilket under hans utomordentligt insiktsfulla ledning blomstrat upp till en af den stora industristadens förnämsta anläggningar. Perioden 1877—1903 tjänstgjorde han dessutom såsom rysk v. konsul i sin hemstad.

Det som vid konsul Swart-

AXEL SWARTLING.
Företv. Talman i Riksdagens Andra Kammar.
F. 1840. † 15 sept.
Biogr. och helsid.-portr. årg. IV:2. Foto. Hertzberg, Stockholm.

längs död dock främst manas fram för tanken är minnet af hans offentliga lifsgärning sådan den framträdde i ett vaket och varmhjärtadt arbete i hemstadens kommunala och finansiella lif och genom en ständigt frisk och initiativkraftig verksamhet i vår riksdagsrepresentation. I det politiska lifvet inträdde hr S. år 1884, då han valdes till representent för Norrköpings stad i Andra kammaren. Protektionist, och, ehuru stadsrepresentant, en af landtmannapartiets bildare och sedermera främsta krafter, ägnade han sin imponerande arbetsförmåga åt de frågor för näringslifvets utveckling, som lågo hans intressen närmast. Till Andra kammarens vice talman kallades han år 1898 och till dess talman år 1903. Från denna sin befattning afgick han våren 1912 för att därefter i hemstaden njuta det "otium cum dignitate", hvar till hans verksamma och gagnarika lif i allra högsta grad berättigat honom.

FRÅN FESTFÖRESTÄLLNINGEN DEN 19 SEPT. T. v.: Fröken Anna Edström (Laura) och herr David Stockman (Arndt) i "Polykrates ring"; t. h.: scen ur "Violanta" med fru Nanny Larsén-Todsén (Violanta) och herr Conny Molin (Trouvai) Förstoppförande af de nämnda två enaktsoperorna af E. W. Korngold.

Foto. Almborg & Preinits, Sthlm.

Torsdagen den 19 september hade 20 år förlutit sedan Operan vid Gustaf Adolfs torg invigdes. Dagen firades med en länge bebådad premiär — om man frånräknar balettpremiärerna och återupptagandet af "Trollflöjten" och "Parsifal", som strängt taget endast varit repriser — den första vid operan sedan den 16 oktober 1915 när Henry Rabauds opera "Marouf" uppfördes första gången och vann en mycket betydande framgång.

Torsdagens program upptog den unga tjuguariga wienaren och musikalska undret Erich Wolfgang Korngolds förslingsverk på det dramatiskt musikalska området "Polykrates ring" och "Violanta" hvilka redan med utomordentlig framgång givit i Wien, München och Berlin. I Stockholm har deras framförande varit fördröjt, dels på grund af de svåra sängpartierna och dels emedan det mött ideliga hinder att få material till dekorationer och kostymer.

Af dessa motigheter märktes emellertid ingenting vid torsdagens föreställning, inledd med en af Daniel Fallström författad och af Nils Personne framsgad prolog. Härefter ljud från orkestern de första ljusa och glädliga tonerna till "Polykrates ring". Handlingen, som är förlagd till slutet af 1700-talet i en liten schlesisk residensstad är hämtad från Tevles lustspel med samma namn och hufvudpartierna sjöngos af herr David Stockman och fröken Anna Edström och den sistnämndas lärtöner till musikens graciösa och välljudande melodik var bara det en skön upplevelse.

"Violanta" är en mörk och tragisk episod från 1500-talets Venedig och utan gensägelse

Foto. Backlund, Göteborg.

Assolte: Benze Skjottorparrn.

MÄRKLIG URPREMIÄR Å NYA TEATERN I GÖTEBORG: "VINTERBALLADEN", dramatisering af Selma Lagerlöf och Gerhard Hauptmann. — Fru Lisa Håkansson-Taube (Elsalill) och herr Lars Hanson (Lord Archie).

den musikaliskt värdefullaste af de båda operorna. Titelpartiet sjöngs af fru Nanny Larsén-Todsén som lik en flammande eldslåga i de lidelsefulla utbrotten med glänsande bravur återgaf det svåra sängpartiet.

Uppsättningen var öfverdådlig och särskildt voro dräkter och dekoration i "Violanta" praktfulla. Den musikaliska ledningen omhändertog af herr Armas Järnefelt.

*

En märkligare premiär ägde den 20 september rum å Nya teatern i Göteborg därvid uppfördes Gerhard Hauptmanns dramatisering af Selma Lagerlöfs berättelse "Herr Arnes pengar", hvilken i sin nya och af författarinnan själf öfverarbetade form erhållit namnet "Vinterballaden".

Vid premiären, som bevistades af författarinnan, innehades hufvudrollerna af de främsta konstnärerna hr Lars Hanson från Intima teatern i Stockholm samt af fru Lisa Håkansson-Taube.

Med detta häfte avslutar HVAR 8 DAG sin 19:de årgång för att med det näst följande ingå i sin

20:de ÅRGÅNG

Under uttalande af ett tack för det intresse som under de gångna åren kommit oss till del hänvisa vi för den nya årgången till prenumerationsanmälan och cirkulär.

REDAKTIONEN.

Foto, E. Finn, Uppsala.

DR A. J. CARLYLE från England föreläser i Uppsala på inbjudan af Olaus Petristiftelsen.

sin första föreläsning om den engelska kyrkans historiska ställning inom kristenheten.

På inbjudan af ärkebiskop Nathan Söderblom gästas Sverige för närvarande af tvenne framstående utländska gäster inom det kyrkliga ståndet nämligen af ungerske biskopen, superintendenten doktor *Heinrich Geduly* från Nyiregyháza, hvilken inför akademiskt auditorium i Uppsala kommer att hålla tvenne föreläsningar. G. tillhör den evangelisk-lutherska kyrkan i Ungern, som omfattar 1½ million bevägnare.

Den andra gäst, Uppsala universitet i dagarna haft nöjet att höra är dr *A. J. Carlyle* från England som i den internationella föreläsningsserie som Olaus Petristiftelsen anordnat den 14 sept. höll

Efter porträtt

BISKOP H. GEDULY från Ungern föreläser i Uppsala på inbjudan af ärkebiskopen.

Såsom tillförordnad dirigent vid Göteborgs Symfoniorkester under höstsåsongen under dess ordinarie kapellmästare doktor Wilhelm Stenhammars erhållna ledighet i och för utövande af enskildt musikaliskt arbete har utsetts den kände och högt uppburna danske tonsättaren och kapellmästaren *Carl Nielsen* från Köpenhamn.

Känd såsom en synnerligen framstående dirigent från sin tid som kapellmästare dels vid K. teatern i Köpenhamn och dels vid Musikföreningen, där han efterträdde prof. Neruda, har herr Nielsen skapat sig ett mycket betydande kompositörsnamn inom den framstående moderna musikkitteraturen.

FRÅN BUKOWSKIS STORA HÖSTAUKTION: Prakt-byrå af *Gottlieb Iversson* samt sockerskrin af *silfver* från *Weller, Malmö, 1778.*

BLIF MEDARBETARE

:: I HVAR 8 DAG ::

CARL NIELSEN, den frejdade danske kompositör-dirigenten, kommer att under höstsåsongen vikariera för dr *Wilhelm Stenhammar* såsom dirigent för Göteborgs symfoniorkester.

Den första Bukowski-auktionen för säsongen hålles i Stockholm den 26—28 sept. med en hel del rariteter af målningar, möbler och preciosa. Oljemålningarna ensamt omfatta icke mindre än 135 nummer, svenska och utländska mästare från skilda tidsåldrar, hvaribland icke mindre än 3 Roslin-porträtt, ett, det finaste numret i hela målningssamlingen, porträtt af en fransk abbe samt porträtter af kejsar Paul II af Ryssland och hans gemål, kejsarinnan Maria Feodorovna. Bland möblerna är det en praktbyrå af den berömde mästaren *Gottlieb Iversson*, som intager hedersplatsen under det ett garnityr på 3 vaser, rikt sirade med kinesiska ornament och figurer och signerade *Augustus Rex*, med ursprung från Meissenfabrikens allra första period, hör till det finaste i porslinsafdelningen. En hel del af taforna och föremålcn skulle helt visst pryda sin plats på ett museum.

FIENDERNA.

EN SMÅLANDSHISTORIA ANNO 1917 AF **ADOLF JOHANSSON** ("DE RÖDA HUFVUDENAS" FÖRFATTARE).

KANSKE har du hört talas om Sjuhusbyn förr någon gång. En underlig by är den: en liten husflock insprängd midt i svarta skogen, som tränger den på alla sidor och faller skuggan af risiga gammalgranar långt in öfver hustaken. Och ett underligt folk: fämälta skägga masurgubbar med darrande men sega näfvar kring yxa och töm, rynkiga små gummor med det gråa håret slätt öfver pannan och misstrogna, förstuckna blickar efter hvarje främling. Mycket af det gamla lefver kvar där uppe — i en gård ligger ännu en rostig kanon, som i vardagen sköt sina dånande skrämokott mot ulfvarna, när deras spår stodo tätt i hårda vintrar.

Det var i den byn Sven Larssons och Nils Nilssons förfäder för kanske århundraden tillbaka drefvo ned sina bopålar. Och Sven och Nils ha inte heller de haft någon längtan till stora världen utan blifvit kvar vid det gamla. Surt och bittert ha de gjort lifvet för hvarann däruppe, lefvat som hund och råf, medan skägglafven hunnit växa fotslång i träden kring byn. Hvem som haft öfvertaget är inte godt att säga.

Gubben Sven påstås bedrifva trolldom och andra onda funder där uppe i skogskanten, och Nils målar otyget så svart han kan, gör sin fiende till en skam och ett varnagel i stugorna. Men när så trolldomen reser sjuka kor på benen och friar botsökare frå allan farlighet, så blir det litet kient med illvilliga utläggningar. Gamle Nils för sin del har undfått nåden, sen en fjärrfaren son af Sjuhusbyn kom åter som Evangelist och gjorde möten i stugorna sågande: Frågen intet af de tecknatydare. Och för den nådens skull gräfer Svante ropar på sin fiendes väg och bjuder till att utpeka honom som hycklare och argan skalk. Men när så folk, helst på gamla dar, börjar lita sig litet mera till religion än trollkunnighet, då blir det ju inte bevändt med att hacka på den saken.

Nu tyckte sig gubben Nils ändå ha fått öfvertaget. Han log i mjugg och klädde sig under hakan, där skäggstubben spredade rätt grå och styf som kardborreborst, medan han kisade från sitt fönster genom yrvädret bort till Sventes stuga. Den låg där som en otydlig skugga bakom snöfallet, som en brunröd fläck på den suddiga muren af skog.

Jojo, jojo, nu din ledning... tänkte han och tassade i strumplåsten bort till piphyllan. Och Nils kände sig så varm invärtes — rent af som om han tagit en stor, stor sup mot julhelgen, tyckte han. Så suckade han plötsligt. Det var det där med supen. Nånå, som väl var hade det blifvit en ände på fördärfvet krossad i grus och spillror var helvetesgiftets bägare. som Evangelisten sade — i grus och spillror, sen herrarne där inne i sta'n gjort sina sakramentskade "restdrinkstioner". Jaja, det var nog resten af drinken som gick, haleluja... Gubben Nils suckade ånyo. Så tände han sin bepröfvelses knastrande snugga och försökte åter tänka på dagens glädjeämne.

Se det var på det viset, att Nils tre nätter å rad vaknat i magplågor, ty det gick litet si och så med matsmältningen, sen han fått afstå från beskarna. Under de där tre nätterna hade han emellertid märkt, att det lyste matt snedt öfver hos Svente. Att det var ett styggt ljus såg han genast och tviflade inte på, att det lyste för någon slemhet af värsta art. Hvem vakar annars, om inte i mörksens gärningar, mellan midnatt och hanegället. Var det inte så till på köpet den fulingen Troll-Svente det gällde! Men han skulle näpsa gärningsmannen, draga honom fram — i Herrans tuktan, som Evangelisten sade — och här skulle vankas... om inte smörj så... anåda i alla fall...

Gubben Nils kunde inte bärga sig längre. Han fick storstöflarna på, ylleduken svept om halsen och masade genom drivvorna ned åt Kattgökhult, där Evangelisten bodde.

— Hör'an, sade han och stötte honom med knogarna i maggropen, har han lagt märke till Svente där borta, sän vederstygglighet han bedriver. I nie nätter mellan tolf och tre har han... har han tjänat Hin Onde, haleluja. Och ungdomen leder han åt Helkutta med sin slemhet, det är visst och sant som amen i körka.

Evangelisten med tjurnacke och skinande haka stod där i sina svarta kläder, gnuggande händerna och sade: — Käre broder, inte kan det väl vara så att Sven Larsson håller hus, han till exempel!

Det brann en önlig eld bakom hans blick, och tungan for ett slag öfver den svällande underläppen. Ty han var en förhållandevis ung man.

Forts. å sid. 826.

KONUNG HAAKONS BESÖK.

I strålande solsken och hög fästlig stämning anlände konung Haakon måndagen den 16 september till Stockholm för sitt bebådade besök vid det svenska hovet. Hufvudstaden hade pryd sig i sin vid främmande furstebesök sedvanliga flaggsmyckning, hvilken denna gång blandade Norges friska rödblåa flaggfärg med Sveriges blågula.

Vid stationen mottogs den höge gästen af konung Gustaf, kronprinsen och prinsarne Carl och Wilhelm samt excellenserna Edén och Hellner, krigsminister Nilsson, öfverståthållare Ramstedt och stadsfullmäktiges ordförande m. fl. Utanförr stationen, som var rikt prydd med flaggor och girlander, paraderade götagardister i björnskinnsmössor samt skvadroner från hästgardet och lifdragonerna i full parad hvarjämte stora människoskaror kantade planen och Vasagatan samt alla de gator den kungliga kortegen hade att passera.

Vid det kungliga tågets ankomst spelade Göta lifgardes musikkår upp "Ja vi elsker...", som af samtliga närvarande åhördes med blottade hufvuden. Konungarne hälsade hvarandra under omfamningar och kyssar, hvar efter följde presentation af de närvarande och hederskompaniets front passerades allt under det musiken hela tiden fortfor att spela "Ja, vi elsker..."

På slottet blef äfven mottagandet särdeles ståtligt i det att riksmarskalken Printzsköld med ämbetsstaf bjöd välkommen, hvar efter hovstaten och staber föreställdes. I alla trappor paraderade trupper och när konung Gustaf förde sin gäst till stora gästväningen företrädde de båda monarkerna af förste hofmarskalken Rålamb, bärande hofmarskalkstafven, i spetsen för de vid mottagningshögtidligheten inom slottet närvarande. Efter följde kronprinsen och prinsarne Carl och Vilhelm jämte den stora sviten.

Mottagandet var på allt sätt anlagdt på att understryka den gästvänskap, som ägnades Norges konung.

Samma dag aflade konung Haakon i sällskap med konung Gustaf ett besök i Riddarholmskyrkan och nedlade kransar vid Oscar II:s och Carl XV:s sarkofager. På aftonen ägde stor galatäff rum i Carl XI:s galleri på slottet för en stor och lysande samling inbjudna i de tal, som därvid höllas af de båda monarkerna, underströks ytterligare det vänskapliga förhållande, som är rådande mellan Nordens brödrarfolk. Från det Norske samfund i Stockholm som samtidigt anordnat stor bankett på Hasselbacken afsändes till konung Haakon hälsningstelegram, på hvilket svar omedelbart ingick.

Följande dag lämnade norske konungen företrädare å medlemmar af härvarande norska koloni till ett antal af tjugufem personer under anförande af det Norske Samfunds ordförande, disponenten N. Reiersen. Härpå gaf norska ministerparet, professor G. F. Hagerup med fru, stor lunch för konungarna Gustaf och Haakon jämte andra inbjudna i ministerväningen vid Strandvägen. Till middagen hade hertigparet af Västergötland inbjudit i sitt palats på Djurgården. På kvällen var det stor fästföreställning på operan.

Onsdagskvällen afreste konung Haakon åter med extratåg från Stockholm till Kristiania. Han följdes till stationen af konungen och samtliga medlemmar af kungliga familjen, undantagandes drottningen, samt ett stort antal högre hoffunktionärer, medlemmar af regeringen och af norska legationen. På centralplanen och perrongen hade stora människoskaror församlats för att hylla den höge gästen vid affärd.

I kungliga väntsalen tog den afresande ett hjärtligt afsked af sina kungliga fränder och öfriga tillstädeskomna. Tåget satte sig i rörelse och det första norska konungabesöket i Stockholm som från början till slut burit en sådan hjärtlig och fästlig prägel, var förbi.

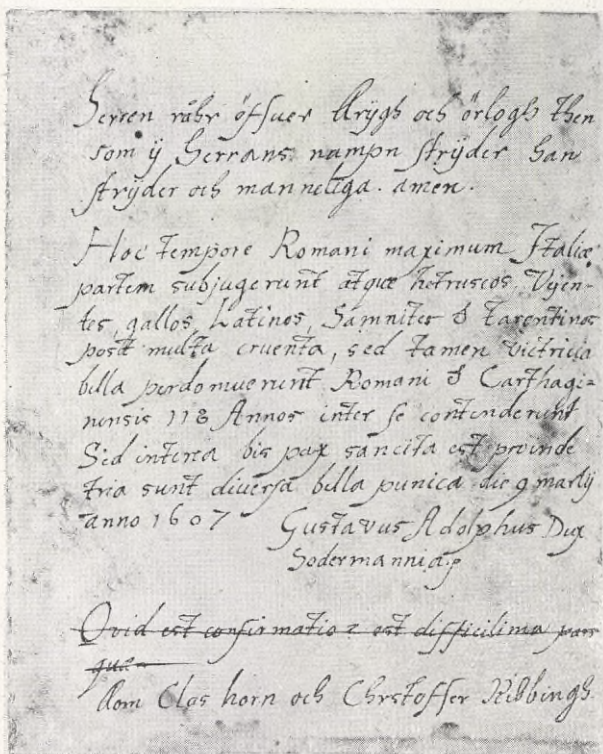

Foto. Melstrom, Sthm.

FRÅN KONUNG HAAKONS BESÖK VID SVENSKA HOFVET.
Ankomsten till Stockholm. Konungarne Gustaf och Haakon vid affärden till K. Slottet.

BILD: Ernst Nyberg

Vidstående skrift utgör det märkliga brottsstycket ur ett högeligen intressant historiskt dokument, som i dagarna upptäckts bland riksarkivets många skatter och som numera efter grundliga undersökningar med största visshet kan betraktas vara *Gustaf II Adolfs dagbok som 13-årig prins*. Det dyrbara tyndet, som först publicerats i *Barnens Dagblad*, består af fem gulnade, tämligen tätskrifna blad, med strödda anteckningar och afskrifter på latin och svenska.

ETT NYUPPTÄCKT HISTORISKT DOKUMENT: Blad ur *Gustaf II Adolfs dagbok som 13 årig prins*. Efter medgifvande af "*Barnens Dagblad*", hvori det märkliga dokumentet för första gången återgifves. — Efter fotografier.

LANDSHÖFDINGEN I NORRBOTTENS LÄN C. G. O. MALM. Tillträder den 1 november ordförande- och chefskapet för *Statens Industrikommission*.
Efter porträtt.

KONUNG HAAKONS BESÖK VID SVENSKA HOFVET.

Pressfoto.
KONUNG GUSTAF MED SIN GÄST I DET VACKRA EKIPAGET A LA DAUPHIN, ESKORTERADT AF KAVALLERI, PASSERAR GUSTAF ADOLFS TORG OCH NORRBRÖ PÅ VÄG TILL K. SLOTTET.

PRINS FRIEDRICH KARL AF HESSEN. F. 1868. — Efter senaste porträtt.

form varit en med Ryssland i realunion förenad stat. Som bekant har den mindre bundsförvanten till det en gång mäktiga tsardömet alltmera nedpressats till lydrikes för ett frihetsälskande och upplyst land oändliga nivå. Ur Rysslands omfamning lösgjorde sig landet under världskriget med tyska truppers hjälp, och i april 1918 kunde hufvudstadens befolkning hälsa Hälsingfors befriare och med dem Finlands förlösning ur de ryska bojorna. Efter den nyvunna självständigheten har Finland i fråga om sin styrelseform sväfvat i valet mellan republik och monarki. Mer och mer har det republikanska partiet måst vika för kungapartiet, hvilket på grund af de blodiga händelser, revolutionen skapat och den osäkerhet som vidlåder nuvarande styrelseform i det i full gungning varande grannlandet vunnit en stor menighets stöd i tanken på en monarkisk regeringsform, som, sedan den en gång är fastslagen kan möjliggöra Finlands inre återuppbyggande.

Finlands blifvande konung, prins *Friedrich Karl Ludwig Konstantin af Hessen*, hvilken sålunda uppstiger såsom den förste regenten på Europas yngsta tron, är född på slottet Panker i Holstein den 1 maj 1868, och medlem af den sedan 1866 icke regerande linjen af Hessen-Kasselska kurfurstefamiljen. Hans fader är landtgreiven *Friedrich af Hessen* och dennes gemål i andra gifvet prinsessan *Anna af Preussen*.

Hvad som måhända i främsta rummet kommit Finland att binda sina förhoppningar vid prins *Friedrich Karl* torde vara dennes nära förbindelse med det Hohenzollerska huset. Prinsen är nämligen sedan 1893 förmäld med kajsars *Wilhelms* yngsta syster, prinsessan *Margarethe af Preussen*, född den 22 april 1872. Med henne äger han sex söner, hvaraf två stupat i kriget. Af tvillingbröderna, *Philipp* och *Wolfgang* födda 1896, torde den förstnämnde vara den blifvande tronföljaren.

Det är i en krävande tid prins *Friedrich Karl* mottager en kunglig kronas ansvar och tyngd. Efter de stormar Finland genomgått längtar riket efter den samlande kraft som kan ena nationen, den ordnande hand som kan leda dess öden. Af de skildringar att döma om furstens karaktär, som blifvit synliga, och hvari han framhålls som en dugande man med demokratisk läggning, är han måhända den kraft landet i sitt både utåt och inåt ömtåliga läge nu behöver.

Den 26 september står Finlands landtdag inför kungaval. Sedan frågan om tronens besättande länge hållits svävande därigenom att det ena afböjandet efter det andra från nämnda tronkandidater mött den i ärendet utsända kungakommisionen har den äntligen funnit sin lösning i och med att prins *Friedrich Karl af Hessen*, en svåger till kejsar *Wilhelm*, förklarar sig villig att mottaga kronan.

För Finland är denna dag, då man genom kungaval sanktionerat monarkisk statsform, en stor märkesdag i dess historia. Alltsedan den 29 mars 1809, då Finlands ständer svuro *Alexander I* tro- och huldhet har Finland med bibehållande af konstitutionell stats-

MARGARETHE, prinsessa af Preussen, F. 1872. Förmäld med prins *Friedrich Karl af Hessen* 1893. — Efter senaste porträtt.

Foto Nilsström, Kristiania

FRÅN SVENSK-NORSKA FEDERATIONSMATCHEN I KRISTIANIA DEN 15 SEPT., därvid normmännen segrade med 2 mål mot 1 svenskt. Matchen hade motsatts med ett, t. o. m. för fotboll, osedvanligt stort intresse.

Söndagen den 15 september utspelades i Kristiania under oerhörd tillslutning från den sportintresserade världens sida en stor federationsmatch mellan ett svenskt lag, representerande Svenska fotbollsförbundet och ett norskt. Det svenska var med undantag

för målvakten ett rent Göteborgslag. Matchen, som motsågs med den allra största spänning, afgjordes i andra omgången, då normmännen segrade med 2 mål mot 1. Norges kronprins jämte svenska legationen öfvervoro täflingsspele.

Forts. fr. sid. 822.

— Håller hus, upprepade gubben Nils och såg i andanom botsökarna komma smygande en och en med påråk och alver och reformar och allt annat, som med hemliga medel skulle aflägnas, jo det kan han allt slå sig i backen på. Här tarivas undersökning och räfst, jag vet ett hål att kika i jag, och vill han gå me i natt, så säj bara ifrån.

Löftet gafs beredvilligt, och sen masade gamle Nils åter hemföre. Men den svarte mannen strök ut ett fett leende med handen, lyssnade ett slag, att ingen kom, och gick bort och drog ut byrålådan. Ty han var en klok karl som hade sin lilla rekvisitionsbok och möjligheter att begå julen.

Yrvädret hade upphört, när Nils Nilsson smet ut bakvägen ur sin stuga och gaf sig in i markerna för att på omvägar söka sig bort till Sventes i skogs-kanten tvärs öfver byn. Snön låg djup med hvita vågor öfver stenar och enbuskar och blå skuggor i snåren. Genom granarna silade ett gult mänsken och öfver topparna blixtrade frostiga stjärnor i en sot-svart rymd. Ett räfspår med strimmor efter busk-svansen, löpte linjerakt inåt kummel och moras. Nils lunkade på, krokig i knä och rygg, med kryckan i ena näfven och den slocknade snuggan i den andra. Det var otrefligt tungt att gå och gång efter annan måste en stanna för att pusta ett ryck.

Men fram skulle han! Hade han inte nått den stora dagen i sitt lif, då hämnd skulle utgå för sattung och stickord under femtio år! Jojomen. Svente skulle gripas på bar gärning och hans troldom bli till spott och spe i hvar mans mun. Under långa år hade gamle Nils hunnit bli väl förtrogen med lagens bokstaf i hvad slikt vidkom, och han njöt af de orden: "Far någon med spådom, signeri eller annan vidskepelse, straffes med böter eller fängelse i högst ett år."

— Ett år ja, ett år var det, terminstingens ett helt

år och kanske lite till för obotfärdigt och vrängt sin-nelag, den fa... fule — haleluja...

Nu var det emellertid på det viset, att Nils själf visst inte stod som tviflare på Sventes onda konsternas äkthet. Tvärtom. Och ju närmare han kom målet för sin vandring, dess kusligare kände han sig. Hade han inte varit så bitter som han var, tör nog hända att han vändt och gifvit sig hem igen.

— Mäntro den ledingen kände hvad honom veder-faras skulle? Och hvad kunde han ha i beredskap, tro? Hade kanske varit tinglygare med en räfsax än med det här löpandet... Om så Evangelisten ändå varit med från början. Han var stark i tron och...

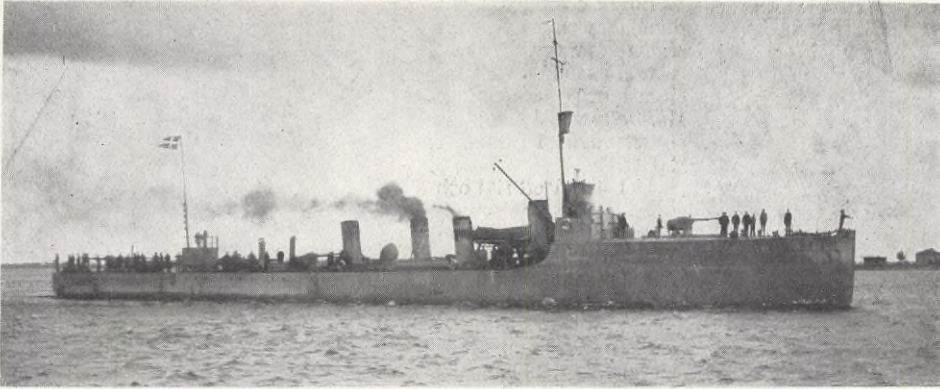
Nisse-gubben hajade till och tvärstannade. Nej, det var ingenting, bara en sörgren som gick af.

Så stod han omsider i skogsbrynet alldeles intill Sventes stuga. Där lågo i en enda långa, mörka och nedsnöade, vedskjulet, redskapsboden och stugan. Inte ett ljus, inte en knäpp. Nils bidade en minut, innan han stegade fram och fick af haspen till boddörren. In kom han, ljudlöst som en tjuf om natten, trefvade sig bort till stugväggen och for med händerna öfver virket. Jo, där var springan, han visste om den genom ungfolket i byn, ty gick en giftaslysten jänta till gubben Sven för att bli spådd, fick fäst-mannen stå i boden och kika för en tolfskilling.

Men där ute i den bitande kalla vinternatten steg månen allt högre och log sitt hemliga leende öfver hvita skogen. Den såg råfven på orosvandring stryka omkring som en röd skugga genom markerna, såg haren sitta som en bomullsball under sin granbuske. Och genom vindsfönstret i Sven Larssons redskaps-bod såg den en liten gråskaggig gubbe eller ett kum-melmarkernas leda troll huka vid springan i väggen, envetet och lömskt som katt vid råthålet.

Gubben Nils bidade och bidade och klädde sig då

Forts. å sid. 830.

Amatörfoto. E. G. Ringström, Karlskrona.

Källa: Bengt Sjöberg

”WACHTMEISTER”, VÅR NYASTE JAGARE, ankommer efter sin första färd till Karlskrona.

Ett egendomligt missöde drabbade nyligen kanalångaren *Älfdaalen* från Karlstad 1 det att densamma under bogsering från Slottsbrons sulfitfabrik, där den inlagt trämassa, på aftonen den 10 september plötsligt kantrade, hvarvid en del af besättningen kom i sjön. I synnerligen medtaget tillstånd räddades bland dessa båtens kokerska, som först efter energiska återupplifningsförsök återfick sansen, medan öfriga lindrigt slup-

po ifrån äfventyret. Orsaken till olyckan anses vara att ångaren råkat gå med ena slaget på en bank.

Till bild å sid. 831.

Fredagen den 13 september ägde en högtidlig jordfästning rum i Kristianstad då stofet efter den å flygolyckan vid Bonarps hed omkomne fänriken vid Norra skånska infanteriregementet *R. Ragnarson* under militära hedersbetygelser fördes till sista hvilan. Vid grafven frambar regementschefen, öfverste Marcks von Würtemberg regementets och officerskamaternas tack till den för tidigt bortryckte och saknade kamraten.

Amatörfoto. I. Olsson, Slottsbron.

Källa: Bengt Sjöberg

KARLSTADSÅNGAREN ”ÄLFDALLEN”, kantrad i Slottsbrons hamn den 10 september.

Spanska sjukan har numera lik en elakartad epidemi spridd sig öfver hela Sverige för att särdeles svårartad härja bland våra regementen. Vår bild återger en talande interiör från det till Boden förlagda Norrbottens regemente, där samtidigt öfver 300 man legat insjuknade och hittills ej mindre än 62 dödsfall inträffat. Garnisonssjukhuset är äfven sedan länge öfverfylldt, och för att bereda plats till de många patienterna har kulsprutekommissionen måst utrymmas och inredas till sjukhus.

”SPANSKA SJUKAN” I BODEN: Interiör från artilleriregementets gymnastiksal. — Amatörfoto. — T. h.: MINNESSTEN ÖFVER FÖRSTA BAPTISTDOPET I SVERIGE den 21 sept. 1848 vid Vällersvik i Landa, norra Halland. Aftäckes å 70-årsdagen. — Amatörfoto. E. Lindålv, Gbg.

FRU EBBA RAMSAY. Stiftarinna af *Wilhelmsro*, Jönköping, den berömda anstalten för vanföra och epileptiker. Foto. Alexanderson, Jönköping.

van" företog i detta syfte, lärde hon oändligt mycket — ej minst af faderns humana sätt att umgås med befolkningen — hvilket sedermera varit henne till välsignelse för hela lifvet. Under ledning af män sådana som Per Wieselgren, Fjellstedt m. fl., gjordes hon snart delaktig af församlingsarbetet i Göteborg och erhöll genom detsamma förbindelse med det verksamhetsfält, som sedermera skulle bli det hon ägnat sitt lifs varmaste och största intresse, nämligen vården af sjuka vanföra och epileptiker.

Här fann hennes för allt mänskligt lidande ömmande hjärta ett område där hjälp och plan för att ordna de olyckligas lif i hög grad var af nöden. Medlem af en inflytelserik krets blef det henne ej svårt att vinna behjärtade personers förtroende och ekonomiska stöd för sitt arbete och småningom bringa detsamma till instiftandet af vanföre- och epileptikerhemmet *Wilhelmsro* i Jönköping, där hon med aldrig svikande kärlek till sitt kall alltsedan dess verkat. Även gå till henne på födelsedagen många hjärtans djupa tacksamhet och varma välgångsönskningar för fortsättningen af ett utöver vanliga mått välsignelsebringande lif.

En af Sveriges mera bemärkta kvinnor, fru *Ebba Ramsay*, stiftarinna af anstalten för vanföra och epileptiker *Wilhelmsro* i Jönköping, fyller den 1 oktober 90 år.

Det är på ett rikt och ovanligt välsignelsebringande lifsverk fru Ramsay vid denna höga ålder kan blicka tillbaka. Född i Stockholm och dotter till tuldistriktchefen *Wilhelm Karström* och dennes maka kom hon med sina föräldrar som adertonårig till Göteborg. Det smugglades vid denna tid oerhördt på Sveriges vestkust, och den unga kvinnan som genom faderns befattning hade möjligheter därtill, beslöt att själf göra sig förtrolig med kustbefolkningens lif och förhållanden. Under de resor, hon i faderns sällskap på tulljakten "Duf-

FRÖKEN ANNA WHITLOCK. Stiftarinna af det ansedda läroverk i Stockholm som bär hennes namn och från hvilket hon afgått såsom föreståndarinna. Efter porträtt.

Söndagen den 15 sept. firade *Whitlockska samskolan* i Stockholm sitt tjugufemårsjubileum under stor tillslutning af alla från skolan utgångna elever samtidigt som det var fyrtio år sedan fröken *Anna Whitlock* först började sin verksamhet som skol-

föreståndarinna och hennes afskedsdag från det lifsverk, som bär hennes namn. Fröken *Whitlock* afgick nämligen från sin föreståndarbefattning med sistlidne vårtermins utgång men det officiella afskedet ägde rum nu i och med att hon överlämnade sin skola till en stiftelse, som skall i framtiden äga och leda den i öfverensstämmelse med de grundprinciper, som allt från första början af fröken *Whitlocks* pedagogiska verksamhet gifvit den dess särprägel. Samtidigt donerade fröken *W.* aktier i skolans byggnadsaktiebolag till ett värde af 35,000 kronor.

Bland dem som kommit tillstådes för att högtidighålla tilldragelsen märktes professor *Oscar Montelius*, en af initiativtagarna vid skolans bildande, skolans förutvarande och nuvarande inspektörer, professorerna *Carl Gustaf Santesson* och *Nils Alexandersson*, direktör *Fredrik Vult* von *Stejern*, förutvarande ledamot af styrelsen, f. d. lärarinnan vid skolan, ledamoten af stadsfullmäktige, fru *Emilie Broomé* samt skriftställaren *Gustaf Stridsberg*, skolans äldsta manliga elev.

WHITLOCKSKA SAMSKOLAN I STOCKHOLM, firade 25-årsjubileum den 15 Sept. Efter fotograf.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

L. C. C. FLODIN.
Fru. — Stockholm.
90 år 17 sept.*

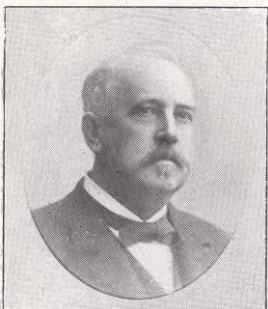
N. M. A. DRAKENBERG.
Bankdirektör. — Hernösand.
50 år 29 sept.*

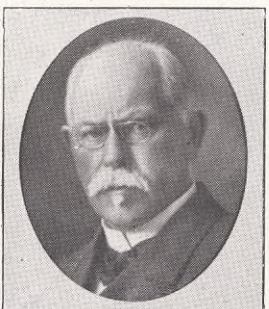
E. G. SAHLIN.
Nyutnämnd Generalkonsul i
London.*

Y. G. R. LARSSON.
Fil. Dr. Nyutn. Direktör
f. Sv. stadsförb.*

F. O. ELMSTRÖM.
Apotekare. — Stockholm.
70 år 20 sept.*

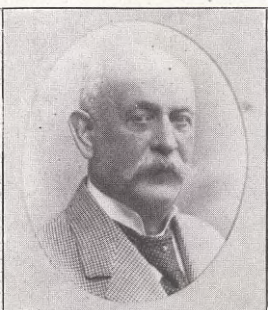
K. G. F. LENMALM.
Professor. — Stockholm.
60 år 24 sept.*

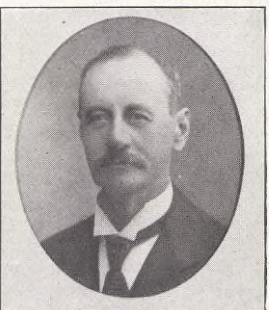
E. O. LIDIN.
Förste Lifmedikus. — Stock-
holm. 55 år 25 sept.*

G. PETERSSON.
Helsouärdstillsyn.-man.
Linköping. 50 år 13 sept.*

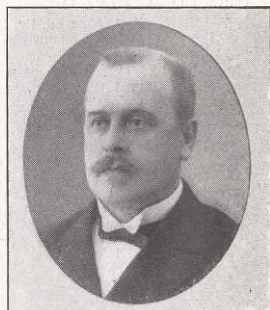
J. O. GRANBERG.
F. d. Intendent. — Stockholm.
60 år 24 sept.*

O. F. SCHALIN.
Läroverksadjunkt. — Eskils-
tuna. — 60 år 16 sept.*

I. BJÖRKHAGEN.
Nyutn. lektor v. Univ. College
i London.*

A. BEXELIUS.
Rektor. — Skellefteå.
50 år 26 sept.*

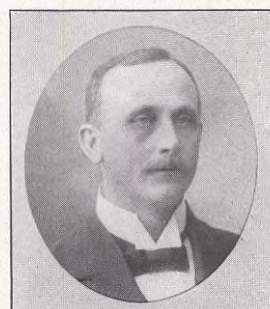
A. R. ROOTH.
Häradsskrifvare. — Ljungby.
60 år 28 sept.*

A. EKMAN,
Krigsråd. — Stockholm.
50 år 18 sept.*

Y. G. V. SCHAAR.
Nyutn. polismästare i Malmö.*

J. S. HELLSTRÖM.
Löjtnant. — Stockholm.
50 år 7 sept.*

* Data å nästa sida.

Foto. Kleiner, Stilm.

PROFESSOR KARL WARBURGS BEGRAFNING. Högtidligheten på Mosaiska kyrkogården i Stockholm.

Klische: Hengt "Upplysningen"

— Jo, jo, nu månne Evangelisten vara hart när. Och innan gubben Nils själf rätt visste hvad han gjorde, hade han bankat i väggen. — Ih, du, Svante di ä öfver dej!

Ett ögonblick var det ljudlöst och stilla. Så öppnades en dörr, en ljusflod strömmade ut. Midt i ljuset stod Troll-Svante med eldspaken i sin håriga näfve.

Gubben Nils knäade fram ur sin vrå. — Vi har vuri ovänner, Svante, men si ja' varna dej, ja' varna dej... De' ä den däriga Evangelisten som kommer häråt... Han har lurat ä mej *boken*...

Under storartade sorgehögtidligheter fördes onsdagen den 18 september stöftet efter allidne professor *Karl Warburg* till gravens ro ä Mosaiska kyrkogården i Stockholm. Bland de många som samlats att hedra minnet af den bortgångne märkesmannen i vår odlings historia, märktes förutom närmaste anhöriga ett flertal representanter för lärda samfund och institutioner, Stockholms högskolas studentkår m. fl.

Efter afsjungandet af en hebreisk begrafningshymn, *El Mole Rachamin*, förrättades jordfästningen af öfverrabbinen dr Ehrenpreis. Bland talare vid gravnen märktes professor Knut Kjellberg, redaktör H. Hedlund och en af den bortgångnes forna elever, kand. P. Lindberg.

Till bären hade anländt en sällsordt ymnig och vacker blomsterskörd, hvarj vännar och beundrare rundt hela landet sände den rastlöse andlige arbetaren, den afhållna människan ett sista farväl.

Becksvart i stugan. Ingen eld, aska öfver glöden. Då gnäller dörren till boden. Steg på tiljorna. Nils och Sven lystra.

— D'ä han...

Sven reser sig från soffan som knarrar och skriker. Går tungt öfver golfvet.

— Hocken ä där! Få inte gammalt folk va' i fred hva... men här ska djädrar...

Han lotsar sig genom mörkret, slår upp boddörren klappar till i väggen med eldspaken. Dörren

ut flyger upp. Blåljuset faller in i en bred ström. Ensvart skugga skymtar mot snön, skymtar och försvinner in ät skogen. — Det var första och sista gången. Evangelisten hade utträttningar i den gården.

Men där inne i Troll-Sventes stuga bakom fällda rullgardiner och tätade springor glimmade åter elden och dropparna falla... På hvar sin pall sitta gubbarna bredvid hvarandra. Sven drar upp dosan, knackar på locket och bjuder. Nils gör sammalunda. Och båda titta de på dropparna som falla och falla...

Amatörfoto.

FÄNRIK R. RAGNARSSON vid Norra skånska infanterireg., omkommen vid den senaste flygolyckan ä Bonarpshed. Till höger: BEGRAFNINGSHÖGTIDLIGHETEN I KRISTIANSTAD. — Text ä sid. 827.

Foto. Ekblad, Kristianstad.

Klische: Hengt Skörsparre.

KEJSAR WILHELM OCH UKRAINAS HETMAN, general Skoropadski, som i dagarne besökt Tyskland. — Efter fotograf

Vidst. bild: PRESIDENT WILSON OCH CHIEF JUSTICE HARRY OLSON, (X) CHICAGO, en af de ledande svenskarna i Amerika, vid Washingtons graf i Mount Vernon, på frihetsdagen den 4 juli. Herr Olson representerade på denna dag svensk-amerikanerne i hela landet.

att förläggas. En andra, likaledes under de senaste dagarna af engelsmännen öppnad offensiv mellan Bapaume och Cambrai samt en framryckning vid St. Quentin visar att ententen med ännu obruten offensivkraft kan kasta in nya reserver. Den märkligaste af de senaste dagarnas operationer är dock den vid St. Mihiel. Därnere i det så länge tysta och orubbade hörnet vid Verdun står nu genom densamma den fransk-amerikanska linjen plötsligt framflyttad många steg närmare sitt Rubicon med det starkt befästa Metz hvilande som ett närmaste mål och som ett hot på det åtrådda landets höjd.

INNEHÅLL: Professor Karl Warburg † (biografi och helsidesporträtt). — Prins Erik †. — Konung Haakons Stockholmsbesök. — Finlands blifvande konungapar. — Porträtt och bilder till dagskrönikan. — Världskriget. — Veckans porträttgaller. — "Fienderna", berättelse af Adolf Johansson.

VÄRLDSKRIGET.

Ungefär samtidigt som ententen öppnar en ny stor offensiv vid St. Mihielbågen nere vid Verdun händer det i fredsriktning viktigaste, som inträffat sedan världskrigets utbrott, i det att Österrike-Ungern på de många fredsuttalanden som på sistone från betydande håll gjorts inom centralblocket officiellt framträder genom sin utrikesminister, greve Burian med andud till samtliga motståndare i ententegruppen om förberedande fredsdiskussion i ett neutralt land mellan delegerade från alla stridande parter. Noten, som samtidigt tillställts alla regeringar, vädjar till alla de krafter inom hvarje europeisk nation, som ännu äga i sin makt att förebygga en hotande katastrof för den ledande världsdelen. Genom sin lugna och höfsamma ton, sin opartiska öfverblick af det förtviflade världsläget, som lika obarmhärtigt prässar alla folk, hade man hoppats att densamma på ett annat sätt än som skett skulle ha tagits i öfvervägande af vederbörande parter.

De bemötanden som från ententehåll komma densamma till del omintetgöra alla förhoppningar. På prässens hänfulla anmärkningar öfver densammas uppriktighet och syften följa de inom utrikespolitiken ledande människors blanka afböjande: *Balfours* å Englands vägnar, president *Wilson's* å Förenta Staternas. Skarpast i tonen är *Clemenceaus* afböjande, som under formen af ett nytt lågande krigstal utmynnar i en uppmaning till Frankrike att "fullborda folkens befrielse från det råa våldets sista ursinniga ansträngningar" och därmed gå till "en obefläckad seger". Än en gång måste alltså Europas blickar, gäckade på sina förhoppningar, slitas från fredens i fjärran hägrande front för att ånyo vändas till den stora, mörka, blodiga fronten på Frankrikes jord utmed den tyska riksgränsen. För närvarande har uppmärksamheten koncentrerat sig på den af amerikanska trupper, sekunderade af fransmän, utträdade bågen vid St. Mihiel, mot hvilket afsnitt måhända tyngdpunkten af krigets fortsättning kommer

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd. För Berättelser och Historietter gäller ovlkorligt förbud.